

๑๑

ก า เ นี ด สุ รีย ค ร าส

บรรดาสัตว์ผู้มีอรรถภาพ(ใหญ่) อสุรินทราหูเป็นเลิศ
บรรดาบุคคลผู้บริโภคนกาม พระเจ้ามันธาดุราชเป็นเลิศ
บรรดาผู้ยิ่งใหญ่ มารเป็นเลิศ พระพุทธเจ้าผู้รู้เรื่องด้วยฤทธิ์
อันชาวโลกกล่าวว่า เป็นเลิศในโลกพร้อมทั้งเทวดาและ
มนุษย์ทั่วทั้งภูมิเป็นที่อยู่อาศัยของสัตว์ ทั้งในเบื้องสูง
ท่ามกลางและเบื้องล่าง

กำเนิดสุริยคราส

๓๕๐

การได้เกิดเป็นมนุษย์เป็นการยาก อีกทั้งการที่จะดำรงชีวิตอยู่ด้วยความบริสุทธิ์ มีจิตใจสูงส่ง มั่นคงในคุณธรรม ดำเนินอยู่บนเส้นทางแห่งอริยมรรค ทางของพระอริยเจ้าและการเกิดมาสร้างบารมีให้เต็มเปี่ยม บริสุทธิ์บริบูรณ์นั้น ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย ผู้มีบุญ มีดวงปัญญาบริสุทธิ์ มีดวงใจที่ผ่องใสเท่านั้น จะจะใช้ชีวิตได้อย่างคุ้มค่าเดินทางไปสู่จุดหมายปลายทางได้อย่างถูกต้องปลอดภัย ทั้งภัยในปัจจุบันนี้ ภัยในอบายภูมิตลอดจนภัยในสังสารวัฏ การที่จะให้พ้นจากภัยเหล่านี้ได้ จะต้องสั่งสมบุญให้มากๆ จะต้องมีความหนักแน่น ตั้งมั่นอยู่ในเส้นทางแห่งความดี รักในการประพฤติปฏิบัติธรรม หมั่นนั่งธรรมะทุกๆ วันอย่าให้ขาดแม้แต่วันเดียว ต้องตั้งใจมั่นอย่างนี้ จึงจะพบกับความสุขตลอดกาล

พระลัมมาลัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ปัญญาตติสูตร ว่า

“ราหูคฺคํ อตตภาวินํ	มนฺธาตา กามโกคินํ
มาโร อาธิปเตยฺยานํ	อิทธิยา ยสสา ชลํ
อุทฺธํ ติริยํ อปาจिनํ	ยาวตา ชคโต คติ
สเทวกสฺส โลกสฺส	พฺพุโธ อคฺคํ ปวฺจุจติฯ

บรรดาสัตว์ผู้มีอัตภาพ(ใหญ่) อสุรินทราหูเป็นเลิศ
บรรดาบุคคลผู้บริโศภกาม พระเจ้ามโนธาตุราชเป็นเลิศ

กำเนิดสุริยคราส

๓๕๑

บรรดาผู้ยิ่งใหญ่ มารเป็นเลิศ พระพุทธเจ้าผู้รู้เรื่องด้วยฤทธิ์
อันชาวโลกกล่าวว่า เป็นเลิศในโลกพร้อมทั้งเทวดาและ
มนุษย์ทั่วทั้งภูมิเป็นที่อยู่อาศัยของสัตว์ ทั้งในเบื้องสูง
ท่ามกลางและเบื้องล่าง”

คำว่า ราหุอมจันทร์ เป็นถ้อยคำที่เรามักจะได้ยินกัน
จนคุ้นหู เพราะอาจดูเหมือนเป็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ
และเป็นเรื่องที่มีปรากฏทางวรรณกรรมวรรณคดี บางทีก็มีความ
ความเชื่อโบราณแฝงอยู่ ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าแปลกทีเดียว ที่
เรื่องราวเหล่านี้มาพ้องกับเรื่องจริงที่มีปรากฏอยู่ในพระไตรปิฎก
ซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้าได้ทรงกล่าวถึงเรื่องราวหาเอาไว้มากครั้ง
หลายคราด้วยกัน

เพราะฉะนั้น จะถือโอกาสนำเรื่องของอสุรินทราหู
มาเล่าสู่กันฟังว่าราหุอมจันทร์เป็นอย่างไร เรื่องมีอยู่ว่า ใน
อสุรพิภพซึ่งอยู่ใต้เขาพระสุเมรุ มีเทพบุตรสำคัญองค์หนึ่งชื่อ
ท้าวอสุรินทราหู อสุรินทราหูองค์นี้ เป็นองค์อุปราชของจอมอสูร
ได้ปกครองด้านทิศเหนือของอสุรพิภพ มีพลกำลังกล้าแข็ง
และมีใจกล้าหาญเด็ดเดี่ยวยิ่งกว่าบรรดาอสูรต่างๆ ไป

*ร่างกายของอสุรินทราหูนี้ มีอวัยวะใหญ่โตมาก โดยมี

กำเนิดสุริยตราส

๓๕๒

ส่วนสูงถึง ๔,๘๐๐ โยชน์ ระหว่างแขนทั้งสองยาว ๑,๒๐๐ โยชน์
ส่วนหน้า ๖๐๐ โยชน์ ศีรษะ ๙๐๐ โยชน์ บริเวณหน้าผากกว้าง
๓๐๐ โยชน์ ระหว่างคิ้วยาว ๕๐ โยชน์ คิ้วกว้าง ๒๐๐ โยชน์
ปากกว้าง ๒๐๐ โยชน์ จมูกกว้าง ๓๐๐ โยชน์ ขอบปากลึก ๓๐๐
โยชน์ ฝ่ามือฝ่าเท้าหนา ๒๐๐ โยชน์ ขอนิ้วยาว ๑๕ โยชน์ เมื่อ
อสุรินทราหูขึ้นในมหาสมุทร น้ำในมหาสมุทรท่วมเพียงแค่
หัวเข้าเท่านั้นเอง

เมื่อพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้น อสุรินทราหูได้ฟังกิตติศัพท์
ของพระผู้มีพระภาคเจ้า เพราะความที่ตัวเองมีกายสูงใหญ่ จึง
คิดว่า ตัวไม่เหมาะสมที่จะมาพบกับพระลัมมาลัมพุทธเจ้า
แม้ตนเองจะมีจิตเลื่อมใส ใครจะได้ทักหนา ก็มิกล้าเข้าเฝ้า
เพราะคิดว่า เรายนี้มีกายสูงใหญ่ จะไปสำนักพระพุทธองค์ซึ่งมี
พระวรกายเล็กนิดเดียว ครั้นจะก้มตัวดูพระพุทธเจ้า ก็อาจ
เป็นการขาดการระ เมื่อคิดเช่นนี้จึงไม่ได้มาเฝ้าพระพุทธเจ้า
ทั้งที่มีความปรารถนาอยากเข้าเฝ้า เพื่อฟังธรรมจากพุทธองค์

ครั้นได้ฟังเหล่าเทวดาและอสุรพรรณนาพุทธคุณหนาหู
หนักเข้า อสุรินทราหูเกิดศรัทธาอย่างเปี่ยมล้น ตั้งใจว่าจะต้อง
ไปเข้าเฝ้าให้ได้ ถึงกระนั้นก็ยังกังวลอยู่ลึกๆ ว่า เราจะก้มจะกราบ
พระองค์อย่างไรหนอ เพราะคิดอยู่เสมอว่า ตัวเองมีกายใหญ่โต

กำเนิดสุริยคราส

๓๕๓

กว่าใครๆ ทั้งหมด คิดไปพลางก็เหาะไปพลางเพื่อมาสู่สำนัก
พระผู้มีพระภาคเจ้า ด้วยความกังวลปนเลื่อมใสต่อพระพุทธรองค์

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงทราบอัธยาศัยของจอมอสูร
จึงรับสั่งให้พระอานนท์ตบแต่งพระแท่นที่บรรทม แล้วพระองค์
ก็ทรงเนรมิตพระวรกายให้โตใหญ่และสีหไสยาสน์รอกอยการมา
ของอสุรินทราหู ฝ่ายอสุรินทราหูผู้มีร่างกายสูงใหญ่ถึง ๔,๘๐๐
โยชน์ ครั้นมาถึงสำนักพระพุทธรองค์ ตนก็ต้องอัศจรรย์ใจ
เมื่อได้พบเห็นบุคคลผู้มีร่างกายใหญ่โตกว่ามากมายหลายเท่า
รอตนอนอยู่ ท้าวเธอต้องแหงนหน้าขึ้นมองดูพระพุทธรเจ้า จึงจะเห็น
เมื่อเห็นแล้วก็เกิดความเลื่อมใสพร้อมความอัศจรรย์ใจ เหมือน
คนตัวเล็กมองดูเสาไฟสูงๆ ที่กำลังส่องสว่างอยู่อย่างนั้นแหละ

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสถามว่า “ดูก่อนอสุรินทร์ เมื่อ
ท่านแลดูตถาคตนี้ เห็นเป็นประการใดบ้าง” ท้าวเธอจึงกราบทูล
ว่า “ขอเดชะพระโลกนาถเจ้า ผู้ทรงพระมหากรุณา หม่อมฉันนี้
ไม่ทราบเลยว่า พระองค์จะทรงพระเดชพระคุณอันล้ำเลิศ
ประเสริฐเห็นปานนี้ เนรมิตพระวรกายได้ใหญ่โต เพื่อให้
กระหม่อมได้เข้าเฝ้าโดยสะดวก แต่เดิมหม่อมฉันได้เพิกเฉย
มิกล้ามาสู่สำนักของพระพุทธรองค์เป็นเวลานานแล้ว เพราะ
ความกังวลใจในเรื่องนี้”

กำเนิดสุริยคราส

๓๕๔

พระบรมศาสดาจึงทรงมีพุทธปฏิภาวว่า “ดูก่อนอสุรินทร เมื่อตถาคตบำเพ็ญบารมีเพื่อตรัสรู้โปรดเวไนยสัตว์ทั้งปวงอยู่นั้น จะได้กัมน้ำยอทอดต่อความลำบากที่จะบำเพ็ญบารมีก็หาไม่ได้ ตถาคตตั้งใจบำเพ็ญมิได้ยอทอดต่ออุปสรรค แม้จักแสนยากเพียงไร ก็มิได้กัมน้ำทอดอาลัยเลย เพราะฉะนั้น บุคคลที่ปรารถนา จะแลดูตถาคต แม้จะมีรูปกายใหญ่โตเพียงไร จะต้องกัมน้ำลง ดูเหมือนอย่างท่านคิด ก็หาไม่”

เมื่อพระพุทธรองค์ทรงมีพระพุทธรูปปฏิภาตรัสดังนี้แล้ว ก็โปรดประทานพระธรรมเทศนาแก่จอมอมสุร ซึ่งทำให้จอมอมสุร รู้สึกตื่นตันไปด้วยความเลื่อมใสศรัทธาเปี่ยมล้น ได้เปล่งคำ นมัสการว่า “นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมมาสมพุทฺธสฺส” หลังจากนั้นก็ได้กราบทูลลา ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา อสุรินทราหูก็ เป็นผู้เลื่อมใสในพระพุทธรศาสนา แม้จะเป็นจอมอมสุรที่ไม่เกรงกลัวใคร แต่จะเกรงพระบารมีพระพุทธเจ้า เพียงพระองค์เดียว เท่านั้น

*ในสมัยหนึ่ง อสุรินทราหูเห็นจันทะและสุริยเทพบุตร ส่องสว่างอยู่ตามปกติ เกิดความอิจฉา จึงเข้าสู่วิถีโคจรของ จันทะและสุริยเทพบุตร แล้วได้ยื่นอำปาก ทำให้จันทวิมานและ

กำเนิดสุริยคราส

๓๕๕

สุริยวิมานเป็นประหนึ่งถูกกลืนเข้าไปในมหานรก ๓๐๐ โยชน์ เทวดาที่สถิตอยู่ในวิมานถูกความกลัวครอบงำ ต่างพากันร้องเสียงระงม บางครั้งราหูก็เอามือบังวิมาน บางทีก็อมไว้ในปากเล่น

คราวหนึ่งสุริยวิมานถูกราหุบดบังแล้ว สุริยเทพบุตรพลันระลึกถึงพระผู้มีพระภาคเจ้า จึงกล่าวขอความช่วยเหลือว่า “ข้าแต่พระพุทธเจ้าผู้แก้แล้วแล้ว ข้าพเจ้าขอความช่วยเหลือจากพระองค์ พระองค์เป็นผู้หลุดพ้นแล้วในธรรมทั้งปวง ข้าพเจ้าขอพระองค์ถึงฐานะอันคับขัน ขอพระองค์จงเป็นที่พึ่งแก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด” ด้วยพระมหากรุณาธิคุณ พระผู้มีพระภาคเจ้าจึงตรัสบอกอสุรินทราหูว่า “สุริยเทพบุตรได้ถึงตลาคตผู้เป็นพระอรหันต์ว่าเป็นที่พึ่ง ดูก่อนราหู ท่านจงปล่อยสุริยะเถิด สุริยะใดเป็นผู้ส่องแสง กระจ่างความสว่างในที่มืดมิด มีลักษณะเป็นทรงกลม มีเดชสูง ดูก่อนราหู ท่านจงปล่อยสุริยะผู้เป็นบุตรของเราตลาคตเถิด”

เมื่อพระพุทธเจ้ารับสั่งเช่นนั้น อสุรินทราหูก็ปล่อยพระอาทิตย์ แต่ก็ยังคิดสนุกอีกเหมือนเดิมอยู่นั่นแหละ บางครั้งก็ไปจับพระจันทร์เอาไว้ ไม่ให้จันทร์เทพบุตรส่องแสงได้ตามปกติ จันทร์เทพบุตรก็เข้ามาขอความช่วยเหลือจากพระผู้มีพระภาคเจ้า พระพุทธองค์ก็ใช้พุทธานุภาพรับสั่งให้ปล่อยพระจันทร์จากความมืดเช่นเดียวกัน

กำเนิดสุริยคราส

๓๕๖

อสุนิรทราหุจำเป็นต้องปล่อยดวงจันทร์ แล้วเข้าไปหา
ท้าวเวปจิตติจอมอสูร ท้าวเวปจิตติถามราหุว่า “อ้าว ทำไม
ท่านจึงรีบปล่อยดวงอาทิตย์และดวงจันทร์เสียเร็วนักล่ะ ทำไม
ถึงมายืนหวาดกลัวอยู่ล่ะ” อสุนิรทราหุบอกว่า “ข้าพเจ้ายอม
จำนนต่อพุทธานุภาพ ถ้าข้าพเจ้าไม่ปล่อยสุริยะและจันทเทพบุตร
ศิระของข้าพเจ้าจะแตกเป็นเจ็ดเสี่ยง หรือแม้มีชีวิตอยู่ก็ไม่ได้
รับความสุข เพราะฉะนั้นจึงจำเป็นต้องปล่อย”

นี่คือประวัติสุริยคราสและจันทรคราส หรือเรื่องราวที่
เรียกว่า ราหุอมจันทร์โดยย่อๆ เรื่องราวเหล่านี้มิใช่เป็นเพียง
เรื่องเล่าสืบๆ ต่อกันมาอย่างเดียวเท่านั้น ในความเป็นจริงแล้ว
สิ่งเหล่านี้ เป็นของละเอียดที่ส่งผลมาถึงหยาบ แม้เราไม่อาจ
พิสูจน์ได้ด้วยตาเปล่า หรือเทคโนโลยีที่ทันสมัยในยุคปัจจุบัน
แต่ถ้าปฏิบัติธรรมจนเข้าถึงพระธรรมกาย ก็จะมีอุปกรณ์ที่
สำคัญในการพิสูจน์เรื่องราวเหล่านี้ แล้วเราจะรู้ว่า ความลึกลับ
ซับซ้อนของโลกและจักรวาลนี้ ยังมีอยู่อีกมากมายที่เรายังไม่รู้
และเป็นสิ่งที่น่ารู้ น่าสนใจมากทีเดียว ดังนั้น ให้หมั่นฝึกฝน
อบรมใจให้หยุดนิ่ง จนกว่าเราจะได้เข้าถึงพระธรรมกายภายใน
กันทุกๆ คน

